

KİM KÂFİR?

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 18.03.2012 tarihli (169.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahibihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Bir hastanede doktor bekleyen beş-on hasta, hemşireye deseler ki “doktor nerede bir saattir gelmedi” veya “ işte, ameliyatta doktor iki saat geç gelecek” cevabı üzerine hastalardan biri çıksa dese ki “Yahu bu doktoru ne bekliyorsunuz, ben size ilaç yazarım. Sana antibiyotik yazdım, sana ağrı kesici yazdım hadi geçmiş olsun. Güle güle” dese. Böyle bir tedavi olur mu? Oradaki o hastalara “sana şunu yazdım, sana şunu yazdım” diyen kendisi de hasta olan birisi. Oradan bir tımarhane bölümüne kaldırılması gerekmez mi? Sen kendin hastasın bir defa sana ne başka hastalardan. “Eline kalem alan reçete mi yazarmış” diye tartışılır.

İnsanlar, -bu örneği hafızamızda tutalım- cennete girebilmek için, cehennemden kurtulmuş olmak için umutla son nefeslerini bekliyorlar. Herkes son nefeste ne yapacağını, nasıl gideceğini heyecanla, korkuyla, endişeyle bekliyor. Allah'ın büyük kulları, salih insanlar, ömürlerini seccade üzerinde geçirmiş, cihat meydanlarında defalarca ölümle burun buruna gelmiş insanlar bir kere olsun o son an korkusundan emin olamadılar. “Ya son anda bir yanlış iş yaparsam?” diye ödleri patladı. Korkularından, amellerinin, sevaplarının, namazlarının yok sayılacağı korkusundan geceleri huzursuz geçirdiler.

Hastanede “doktor ameliyatta imiş o gelinceye kadar sıra beklemeyin burada yazdım sana bir antibiyotik, git” diyemiyorsa cennet Allah'ın, cehennem Allah'ın, kendisine iman edilen Allah, imanı kabul eden veya etmeyen Allah, kullardan biri çıkıp “tamam, tamam ben sana kâfirlik reçetesi yazdım, sen kâfirsın” diyebilir mi? Kim kime kâfir diyecek; kim kime mü'min diyebilir? Sen de herkes gibi iman etmekle mükellefsin. Ve iman kilogramla tartılıp metreyle ölçülebilen veya bir sayaçtan geçirilip doğalgaz gibi kaç litre olduğu ölçülebilen bir şey değil ki. İman mü'minin yani iman eden insanın Allah ile kurduğu bir bağıdır. Bu bağ herhangi bir saatten, sayaçtan geçmiyor ki. Direk Allah'a bağ kurulduğu zaman zaten ona iman deniyor. Araya papazları sokup papaz onaylı, haham onaylı iman ettiğin zaman bizim dinimiz ona iman demiyor ki.

Kardeşler,

İnsanların ya da mü'minlerin birbirlerine imanları ile ilgili karar açıklamaları çılgınlıktır. Bu, hastanede sıra bekleyen hastaların birbirlerine reçete yazmalarına benziyor. Komiklik bu. Bu hastaların topluca reçete yazanı da kendisine reçete yazılmasını, sıradaki hastalardan birinin reçete yazmasını kabul eden de hepsinin psikiyatriye taşınması lazım. Başka bir şey bulamadınız mı? Bu tiyatrodur. Şimdi her birimiz, her bir mü'min bu âlemi bitireceğini, Rabb'inin huzuruna mü'min olarak gidip gidemeyeceğini asla garantili bilmiyor! Ebubekir gibi bir insan, Ömer gibi bir insan -radiyallahu anhum cemian- o büyük adamlar bile son nefeslerinde -ki dünya hayatında büyük müjdelere Peygamber aleyhisselam garantili teminatlara muhatap oldukları hâlde- ne gözyaşları döktüler.

“Ne mutlu sana Resûlullah aleyhisselatu vessalam senden memnundu, Ümmet'in yüzünü güldürdün. Ne mutlu, ne güzel gidiştir” diye kendisini teselli etmeye çalıştıklarında Ebubekir radiyallahu anh ne dedi kardeşler: “Hiçbir şey istemezdim şöyle şöyle denk olsam yeter” dedi. Yani sevap da istemiyor. “Şöyle bir sıfır gidebilsem...” Yani bir imanı var, başka bir şeyi yok. “Razıyım sevap filan istemiyorum” diyor.

Bu, mağarada Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber iki kişinin ikincisi olarak kalan insan! Yirmi üç yıl Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in etrafında O'nun bir terliği gibi, ayakkabısı gibi dolaşmış insan bu. "Ebubekir'imi bana bırakın. Onunla tartışmayın" diye arkasına Peygamber aleyhisselamın savunmak için geçtiği bir insan bu. Bir kişi, bin kişi değil iman etmiş on binlerce sahabe olmuş insanın "bir tanesin sen Ebubekir" dedikleri övgülere layık olmuş bir insan ama ölüm nefesleri karşısına çıktığında son saniyeleri olduğunu anlayınca en büyük korkusu başını sarmış, "şöyle şöyle gitsem yeter, şöyle gitsem yeter" diyor. Yani yok, Ebubekir'in sevabı yok, günahı yok; bir Müslüman işte! "Bu kadar gitsem yeter" diyor.

İnsan, üstelik de tercümesinden iki ayet meali okuyarak kendisini Arş-ı Âlâ'dan gelmiş özel sekreter, yetkilendirilmiş özel savcı gibi işte "kim mü'min kim değil" diye karar veriyor. Beyefendi Levh-i Mahfuz'dan onaylı, sertifikası var(!). Üstelik kimin mü'min olup olmadığını alnına bakarak tanıyor! Bu gülünecek, gülünecek derecede ağlanacak bir iş. Kendin daha hastanede sıra bekliyorsun kardeşim. Sen daha doktorun muayenesine muhtaçsın. Belki kansersin belki de solunumu bitmiş, solunum için yeterli ciğeri olmayan bir hastasın sen. Herkes kendi derdine... Otur doktoru beklesene sen. Sana ne insanların hastalığından? Ne biliyon sen antibiyotik ne demek! Sen kendi ağrını ketsin mi de milletin ağrısını kesiyorsun.

Kardeşler,

Hoca olmak, hatta âlim olmak, müçtehit olmak hiçbir insana, kalplere hükmetme hakkı ve yetkisi vermez. Kalpler Allah'ın elindedir. Kimin kalbine imanın yerleştiğini kiminkine de yerleşmediğini sadece Allah tayin edebilir. Bu hakkı kimseye vermedi ki Allahu Teâlâ. Bu hakkın kimseye verilmediğini belgeleyen en büyük belgelerden birisi nedir biliyor musunuz? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Mirac'a çıkıp, cehennemde yanan kâfirleri, yanar vaziyette o âlemde gördüğü hâlde, münafıkların listesi onaylı bir şekilde önüne konduğu hâlde ashabına hiçbir zaman "şu adam münafıktır buna dikkat edin" demedi. Kimseyi deşifre etmedi. Bildiği hâlde ve bilgisi de öyle "bir antibiyotik ilacı yazayım sana" der gibi bilgi değil. Son bilgiyi biliyordu. Son kararı biliyordu. Buna rağmen bu olayı kimseye deşifre etmedi. Kimsenin kalp durumunu açtırmadı. Çünkü O sallallahu aleyhi ve sellem böyle bir şey yapsaydı, alimallah sarığı saran, kafasına bir sarık saran, hafifte sakalını uzatan milletin kalp cerrahı olurdu. Böyle bir şey yok.

Hatta münafıkların başı olan Abdullah Ubeyy İbni Selûl; melûn, münafık olduğuna dair yüzlerce belge bulunduğu hâlde cehennemi boylayıp Rabb'inin huzuruna bir münafık olarak gideceği zaman yine münafıkça bir politika izledi. İşi gücü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e tuzak kurmak olduğu hâlde, Uhud Meydanı'nda: " Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bizi tuzağa düşürdü" deyip üç yüz kişiyi alıp geri çekilip ordaki perişanlığa sebep olan birisi olduğu hâlde, Medine'ye dönünce: "(Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi kastederek ashabı kastederek) Şu düşük adamları Medine'den atacağım, kim güçlü kim güçsüz görülecek" diyen münafık birisi olduğu hâlde son nefesinde pabucun pahalı olduğunu anlayınca çocuklarını gönderdi: "Muhammed cübbesini bana versin kefen yapayım onu" dedi. İman yok, kalp boş, elbiseye güveniyor. Peygamberin sallallahu aleyhi ve sellem'in elbisesiyle kefen yapacak, melekler de ondan çekinip ona azap etmeyecekler.

Efendimiz aleyhisselam cübbesini ona göndermeye meyledince ashabı itiraz etmişler: "Ne yapıyorsun ya Resûlullah bunun yaptığı hakaretler yeter! Ufak bir hakaret mi yaptı bize bu, Uhud'da perişan etti bizi" Kur'an ayet indirdi: "لِيُخْرِجَنَّ الْأَعَزُّ مِنْهَا الْأَذَلَّ" Yolculuktan dönüyorlar, "Medine'ye

gidince göstereceğim size” diyor. “Siz Medine’ye dışarıdan gelmiş çapulcular, atacağım sizi Medine’den” diyor. Bunu Peygamber’in yanında söyleyen bir adam pabucun pahalı olduğunu anlayınca hemen cübbeye sarıldı. “Peygamber’in cübbesini getirin bana, onu kefen yapın” dedi çocuklarına. Efendimiz aleyhisselam verecek gibi olunca ashap: “Olmaz ya Resûlullah bu kadar da olmaz” deyince buyurdu ki: “Benim cübbem ona fayda etmez mezarda ama bu ilişki sayesinde onun ailesini satın alırız (kazanırız)” dedi. Öyle oldu nitekim. O cehennemi boylayınca geride kalan nesli iman ettiler. Bunun özeti; sosyal ilişki. Ama her hâlükarda Efendimiz aleyhisselam ayağa kalkıp “zındık, münafık Azrail’i aleyhisselam görünce mi aklına geldi benim cübbem” demedi. Dinde usul bu değil.

Kardeşler,

Bir insanın ebedi cehennemde kalması demek olan kâfir hükmü, münafık hükmü -ki ebedi cehennem demektir bu- ancak Allah’ın verebileceği bir karardır. Hiçbir kurul “filancanın kâfir olduğuna karar veriyoruz” diyemez. Elleri böyle bir belge, açık bir ilan olmadığı sürece. Elbette doğan herkes kıyamete kadar Müslüman’dır diyecek bir enayi de değiliz. Yeryüzü kâfir dolu “ وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرُونَ ” Bu iman eden kullar, Allah tanıyanlar hep azınlıktırlar. Böyle geldi böyle gidecek bu. Yani yoğunluk, kitleler, kitleler küfür üzeredirler. Bunda bir sıkıntı yok. Ama namaz kılan veya hacca giden veya Kur’an okuyan ya da “ben Müslüman’ım” diyen bir insana onun üzerinden kâfir kararı vermek çok riskli. Zaten kâfirler belli ama Müslümanların caminin içindeki kâfir güruhunu oluşturma hakkı yoktur.

Elbette, elbette Kur’an’da görüyoruz bir defa namaz kılanların içinde de kâfirlerin bulunması mümkündür. “ قَوْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ ” “vay o namaz kılanların hâline” diye Allahu Teâlâ kâfirleri anar gibi namaz kılanları anıyor. Bunda gizlenecek bir şey yok. Ama buna Allah karar verebilir. Allah bir kuluna: “Sen namaz kıldığın hâlde, oruç tuttuğun hâlde kâfirsın” der. Biz kullar olarak yüzeysel, dış görüntü ile karar verebiliriz. Dışarıdan gördüğümüz bizi ilgilendirebilir. Camiye gelmiş bir Müslüman, namaz kılmış bir Müslüman mü’mindir. Eğer mü’min olmadığını kendisi ilan ediyorsa, camiye Cuma Namazı’na gazetecilerin eşliğinde geliyor, çıkınca da: “Bu ne kadar güzel din canım bu dinden daha güzeli yok. Cuması yeter Müslümanlığın gerisi lazım değil. Kur’an’ın beş yüz ayeti fazla Kur’an’da” derse kâfir. Bal gibi kâfir! Ebu Cehil’in başına rahmet okutacak kâfir bu. Ebu Cehil hiç Müslümanların arasına girmedi. Direkt, aleni kâfirdi, delikanlı kâfirdi. Bu seçim zamanı, bilmem ne zamanı camiye geliyor. Ama camiye bombalamak için, caminin içini dinamitlemek için, mihrabında küfrün tohumlarını ekmek için camiye geliyorsa elbette bu kâfir.

Zaten: “Kur’an’da beş yüz ayet fazla, bu beş yüz ayeti kaldırsak” diye kendi diyor. Yani onun keyfine dokunan, faizle vs. ile ilgili ayetleri beğenmiyor. Bunun Müslüman olduğunu söylemeye gerek yok. Ama bunun ötesinde bir insan filan seçimde oy kullandı, filan şirkete gitti, filan bankada hesabı var diye hiç kimseye küfür kararı verilemez.

Faiz günahların en büyüklerindedir. Kumar Allah’ın ağır haramlarından “şeytan pisiliği” dediği haramlardan bir tanesidir. Ne kumar oynayan ne faiz alıp veren veya banka sahibi olan mesela; on binlerce mudisi -bankaya para yatıran kimse- bulunan bir bankanın sahibi bile “faiz helaldir” demediği sürece ona kâfir demeyiz. Eğer derse ki: “ben Allah’ın faizle ilgili kararını kabul etmiyorum” derse velev ki onun bir kuruşu olmasın bankada o zaten kâfir. Ama iman, iman hele hele İmam Azam

rahmetullahi aleyhin mezhebinden olan insanlar, onun içtihatlarını kendisine din olarak benimseyenler hiçbir zaman hatalardan dolayı, yanlış işlerden dolayı bir insana kâfir diyemezler.

Arkadaşlar,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in şu mübarek hadisini Buhari ve Müslim başta olmak üzere onlarca hadis kitabının her birinde bulunan şu hadis-i şerifi not olarak yazalım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: (Özet olarak beyan ediyorum) "Bir insan, bir Müslüman diğer Müslüman'a kâfir dediği zaman bu söz ortada kalmaz" diyor. "Ya gider o adamı bulur hakkaten kâfire kâfir demiştir o. Eğer o dediği şahıs kâfir değilse bu söz geri gelir, sahibini bulur, onda kalır" buyuruyor. Yani birisine kâfir diye hüküm vermek, onun kâfir olduğu kararını vermek, eğer yüzde elli de olsa yanlış bir kararsa bu olay, bu sözü söyleyenin kâfir olması demek oluyor. Müslüman'a kâfir demek kendin kâfir olma riski taşıman demektir. Alenen küfrünü beyan eden, Allah'ın Kur'an'ıyla alay eden, namazı inkâr eden, orucu inkâr eden, haccı Araplara para yedirmek olarak gören, Allah'ın ayetlerinde fazlalık, eksiklik olduğunu söyleyen, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabına, Âişe radiyallahu anha Anamıza, Ebubekir radiyallahu anha söven elbette kâfirdir. Müslüman değil ki buna kâfir diyelim-demeyelim. Ama asıl sorun filanca filan tarikata girmede diye, filanca filan tarikata girdi diye, filanca filan cemaattendir diye, filanca filan gruptandır diye, sırf senden değildir diye onu İslam'ın dışına atmaktır. Yahut da filanca çok günah işliyor mesela; zina ediyor, mesela; kumar oynuyor, mesela; insan öldürmüştü. Bunların hiçbir tanesi dinden çıkmak, kâfir olmak değildir. Suçluluktur, günahkâr olmaktır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tam yüz tane insan öldürmüştü birisini bile bize kâfir olarak tanıtmıyor. Yüz cana kıymış kardeşim bunun şakası yok. Ona bile Allah'ın rahmetini aradığı zaman, rahmet kapısının açık olduğunu bize söylüyor. Zina etmiş, Medine sokaklarında zina etmiş, Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem sağlığında bu cürmü işlemiş Maîz radiyallahu anha Peygamber'in sallallahu aleyhi ve sellem sağlığında, Peygamber'in Medine'sinde cinayet işlemiş. Bu cinayet de zina cinayeti, korkunç bir şey! Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in önüne gelip "beni temizle ya Resûlullah" deyip de hak ettiği ceza kendisine verildikten sonra ayıplanması, kınanması bile caiz olmayacak bir hâl geldi. "Tüh yazıklar olsun edepsiz" diye ona bağırarak sahabinin dilini tuttu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: "Ne yapıyorsun sen, ne yapıyorsun?" buyurdu.

Peygamber aleyhisselam'ın savunduğu, "kınama bunu, nasıl kınarsın" dediği insan, Medine'de Cebrail'in aleyhisselam indiği Medine'de zina etmiş birisi idi. Ona bile kâfir muamelesi yapılmadı. İşte söylüyoruz üç kişiyle beraber Uhud'daki cepheyi dağıtan Abdullah Ubeyy İbni Selûl yalandan namaza geldiği için "ben de sizdenim, biz de cennete gireceğiz" dediği için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "kafası vurulasıca, melûn" diye onu teşhir etmedi.

Medine'de zina etmiş bir kadına bile gelip "ben zina ettim, zina ettim diyorum sana ya Resûlullah anlamıyor musun, zina ettim diyorum sana" diye her gün gelip Peygamber aleyhisselama kalabalık bir kitlenin önünde zina ettiğini, en büyük cürmü işlediğini, itiraf eden birisine Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kâfir muamelesi yapmadı. Suçlu muamelesi yaptı. Suç başka şey, küfür başka şey! Şimdi, başı açık bir kadına asla kâfir denemez. Bir kadının başı açık, başından başka yerleri de açık olabilir. Yani iman edenler örtünürler. Mü'min kadın tesettürlüdür, ayrı bir konu. Ama tesettürlü olduğu hâlde yalan söylemiyor mu bu kadın? Tesettürlü olduğu hâlde kürtaj yaptırıp çocuğunu aldırıyor mu? Tesettürlü olduğu hâlde giybet etmiyor mu? Onlar nasıl suçsa açıklık da öyle bir suç. Birinin dozajı birinden biraz daha fazla ama ikisinin de adı suç, küfür değil.

İçki içen erkek kâfir değildir. İçkinin haram olduğunu kabul etmeyen erkek kâfirdir. Aynı şekilde çıplak gezen kadın kâfir değildir. Çıplaklığa “Allah karışmasın” diyen kâfirdir. İki şey arasında çok fark var. Biri Allah’ı ilah olarak kabul etmemektir. Öbürü de beceremeyip “hata ettim, şeytana uydum” diyen itirafçıdır. Allah’ın huzurunda herkes kusurlu, herkes itirafçı zaten. İtiraf edip hatasını kabul edenin işi kolay; inatlaşan, çağa vs. ayak uyduran herhangi bir anlayış insanı dinden çıkarabilir.

Kur’an’ı laiklik süzgecinden geçirmek, bu asrın bilmem ne şartından vesairesinden dolayı Kur’an’ın filtrelenmiş şekliyle Müslüman olmak küfrün derinliklerine batmaktır. Namaz kılmayan kâfirlik değildir. Açık gezen kadın kâfir değildir. Alkol tüketen kâfir değildir. Beş yıldızlı otellerde Müslümanların haram işlemelerine zemin hazırlayan, alt salonu alkol, üst salonu zina merkezi gibi kullanılan otelleri işletenler bunları helal görmüyorlarsa kâfir değildirler. “Ama bu çağda o oteller olmasa Avrupalıyı nasıl buraya çekeceksin” diyen ve otele hiç gitmemiş birisi kâfir olabilir. Biri esastan dinamitliyor kulluğunu, imanını; öbürü altı sağlam, kökleri var, imanı var üstte tahribat yapıyor. Düzemesi, tevbe etmesi mümkündür.

Kardeşler,

Sigara içmek bütün dünyanın oy birliğiyle zarar, kötü dediği bir şeydir. Bunda bir sıkıntı yok. Ama sigara içen kâfir değildir. Sigara içene kâfir diyemeyiz. Eğer dersek o zaman, sigara içen ya da kömür sobasının yanında hafif oksit koklayan da kâfir o zaman, o da zehir kokladı. Kömür sobasının yanında oturdun sen de kâfirsin. Herhâlde beş-on sigara kadar o da kokuyordur. Ya da kömür ocağında çalışanlar zındık, kâfir zaten. Böyle basit değil. Yani kardeşler bir insana kâfir demek korkunç bir şey! Ne demek kâfir?

Bir; bu adam evli ise karısı otomatik boş oldu demek. Bu Müslüman’a kâfir dedin. Realitede doğruysa, gerçekten bu kâfir ise onun karısı boş olur. İki; adamın üç tane çocuğu var. O üç tane çocuğa babalık yapma hakkı yok. Üç; İslam diyarında hiçbir Müslüman’ın ona selam verme, komşuluk yapma hakkı yok. -Bir insana kâfir deyince karşımıza çıkan hükümler bunlar. “Ben kâfir derim gerisine karışmam kardeşim” diyemezsin sen. Başlattın, bitir bu dosyayı şimdi. Bitti mi? Yok.- Dört; bu adamın Şeriat mahkemesinde yargılanıp İslam’dan geri döndüğü için katledilmesi lazım. -Nerede senin mahkemen?- Bitti mi? Bitmedi. Beş; bu adama kâfir demek “sen on milyar, yüz milyar, on trilyon filan değil; ebediyen, ebediyen cehennemden çıkmayacaksın” demek.

Sen on dakika girebilir misin cehenneme kardeşim? Bir on dakika git bakalım nasıl orası da bu adamı sonsuza kadar orada bırakıyorsun? “Bu onu hak ediyor.” Hak etme uzmanı, karar verme uzmanı sen değilsin. Allah’ın yetkili savcısı mısın sen? Hastanede sen de sıra bekliyorsun. Ne reçete yazıp duruyorsun hastalara? Bu bizim hakkımız değil!

Biz nasıl mutlu oluruz? “Elhamdülillah bugün on kişi daha cehenneme soktum şükürler olsun, herkese nasip olmaz” bundan mı mutlu oluyorsun? Ümmet-i Muhammed’in azalması hoşuna mı gidiyor? “O günah işledi, o oy kullandı, bu yan tarafa baktı, bu filan ülkeyi ziyarete gitti, bu filancayla tokalaştı. Hele bu tam kâfir ondan iletişim kaptı.” Hayır, kardeşim! Biz bir Müslüman’da tıpkı bir insanda, hani fişe takıyorlar insanı son anlarında solunum desteği veriyorlar. Beyin hareketine destek veriyorlar. Doktor bakıyor: “Yani bunda hiçbir şey yok ama elektrik şokuyla biraz daha yaşıyor işte olsun” diyor. Ona “diri” deniyor yine, “öldü” denmiyor. İman da böyledir. Yüz tane çılgınlığı olur bir insanın bunlardan bir tanesinden iman kıvılcımı görebilirsin. Doksan dokuzunda gitti bu adam, kâfir oğlu kâfir olacak ama hâlâ “Allah” diyor. Hâlâ Allah diyor adam. Buna mü’min muamelesi yaparız.

Allah kabul etmez de cehennemine koyar, oraya gidince bakalım kimin başına ne gelecek? Durun, orayı bir karıştırma sen! Oraya gidince bakalım kim nereye gidecek?

“وَإِنْ مِّنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا” Herkes girecek o sırata, herkes girecek. Bakalım kimi yıldırım gibi cennet tarafına geçecek, kimi de on santim yürümeden aşağı yuvarlanacak. Allah o gün kime yardım edecek, kime etmeyecek belli değil bu. Allah adına karar vermek, insanların dinlerini sonlandırmak, çılgınlık!

Yüz yaşında da olsa, yüz on yaşında da olsa hasta hastaneye geliyor, doktor “meşgul etmeyin gencecik hastalar var burada” diyebiliyor mu? Beş yüz yaşında da olsa oraya alacaksın, insan muamelesi yapacaksın. İman da böyledir kardeşler! Son bir umut da olsa, son bir umut... Ebu Talip şu kadar sene “olmaz olmaz ben sana iman edemem” dedi, can çekişirken son saniyesinde bile Efendimiz aleyhisselatu vesselam bir umutla bekledi kapısında. İnsanların sadece bir kandil akşamı: “Bu akşam alkol almayayım. Boşver ulan hep gâvurluk mu?” demesi bile bir iman alâmetidir.

Yine adamın birisi Medine-i Münevvere’de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ile bulunduğu günlerde -şimdi değil yani Medine’de Resûlullah’ın sallallahu aleyhi ve sellem Cebrail aleyhisselam ile iletişimde olduğu günlerde- adamın birisi içki içmiş. Sarhoş sarhoş yakalanmış Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem önüne getirilmiş. Adamın ağzı damlıyor. Dönmüş Efendimiz’e sallallahu aleyhi ve sellem demiş ki: “Muhammed! Seni de Allah’ı da çok seviyorum” demiş. Sarhoş, kafası bulanık! Cezası verilmek, sopasını yemek üzere sürüklenirken sahabiden biri onu tekmeliyor. “Edepsiz bir de dediği lafa bak” diyor.

Şimdi suçu var. Cezayı hak etmiş. Ve de o hâliyle gelmiş “seni çok seviyorum ya Resûlullah” diyor. Demek ki içerideki kaynar volkan henüz sönmemiş. Allah biliyor, Peygamber biliyor. Hem sahabi, pataklayacak onu, seksen sopa yiyecek, içki içtiği için -alkolün cezası seksen sopa- yiyecek o arada da o öyle dayak yiyeceği zaman “terbiyesiz herif” filan diye onu azarlıyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem duyuyor, “ne yapıyorsunuz siz” diyor. “Ne yapıyorsunuz duymadınız mı Allah’ı ve Peygamber’ini seviyorum dedi bu adam” diyor.

“Be adam madem seviyorsun Medine’de içilir mi bu melânet” demiyor. Yüzde bir de olsa bir ihtimal var. Bu adam Allah’ı seviyor, Peygamber seviyor. Bir kandil “bu akşam kandil akşamıdır” diye akşamı içki içmemiş. Bir gün hayatında, cuma ezanını duyarken şarkı dinlediği radyoyu “Müslümanlar camiye gidiyor, biz bari burada şarkı dinlemeyelim” diyerek kapatmış. Kendisinin camiye gittiği yok. Bunu da iman alameti kabul etmek mecburiyetindeyiz.

“Bizim ana ilkemiz; mümkün olduğu kadar kimse gelip cennetten parsel almasın. Bize düşen yer çok olsun şimdi beş kişi daha iman etse, beş on dönüm de onlara verilse bizim bahçe küçülecek.” Böyle mi düşüneceğiz biz? Böyle mi düşüneceğiz? Yoksa “aman Allah’ım bir kişiyi daha şu ateşten kurtar” diye dua mı edeceğiz? Bizden önceki nesiller “aman bunlar iman etmesin, cennette yerimiz daralmasın” diye düşünseydi şimdi biz ne yapacaktık? Hiç kimse cehenneme bir insanın ebediyen düşmesinden mutluluk hissetmemelidir. Böyle şey olur mu?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem: “bir Yahudi ailesinin küçük çaptaki çocuğu -yani beş-on yaşlarındaki delikanlı çocuğu- vefat edecek, çok ağır hasta” dediler. Efendimiz de sallallahu aleyhi ve sellem yanına birkaç sahabi aldı. Yahudi’nin evine gitti, oturdu. Baktı ki çocuğun durumu iyi değil. Dedi ki: “Yavrum baban bana iman etmiyor ama sen iman et. Durumun iyi değil sen kurtul yavrum” dedi. Efendimiz Yahudi çocuğuna nasihat etti. Çocuk da babasına döndü baktı. “Görüyorsun ne diyor

Peygamber” ya da Muhammed onların lisanıyla. Yahudi de: “bu ki geldi bizim evimize böyle nezaket gösterdi dediğini yap yavrum iman et” dedi ama kendi iman etmemiş. Çocuk da: “tamam nasıl iman edeceğim” diye sorup iman etti. Ve birkaç dakika içinde de vefat etti.

Çok güzel, kritik bir anda yetişmiş Efendimiz aleyhisselam. Çocuk iman etmiş hâliyle vefat edince ashâbı kiramdan bu olayı nakleden sahâbi diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gözleri yaş doldu. Çok mutlu oldu. Kalktı geri giderken buyurdu ki: “Bir insanın ebedi cehennemden kurtulmasına beni sebep ettiğin için sana şükrederim ya Rabb’i””

Bütün insanlığı kurtarmak için gelmiş, etrafında on binlerce sahâbi pervane gibi dönüyor, bir Yahudi’nin çocuğunun ebedi cehennemden kurtulmasına sevinç gözyaşı akıttı. O’nun sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet’inden birisi çıkıyor: “bir nolu kâfir, iki nolu kâfir, bunun karısı da dört nolu kâfir” diye camiden çıkanları bombardımana tabi tutuyor. Öbür taraftan, küfür onun gırtlığını sonuna kadar sıkmış, ona nefes aldirtmıyor. Yani kendisi küfrün her türlü ablukasına muhatap böyle bir sıkıntı yaşıyorsun. Sen daha kendi akidene göre doğru dürüst nikâh kıyamıyorsun. Kendi akidene göre çocuğuna Kur’an okutamıyorsun. Kendi iman esaslarına göre bir şirket kuramıyorsun. Paranı, helal besleyeceğin bir şeyin yok.

Kardeşim,

Şu dünya koca kat kıtadan oluşuyor, bu büyük dünyada alimallah bir tane helal yiyecek tavuğun yok be adam! Helal yenecek, hormonsuz beslenmiş bir tavuk yok senin çiftliğinde, sen insanların diniyle, imanıyla nasıl uğraşırın? Yediğin sabah kahvaltısındaki peynirin helal mi değil mi o bile artık sana sorulmuyor. Bir kasaptan bir kilo et alıp yiyip yiyemeyeceğin belli olmayacak kadar karma bir hayat yaşıyorsun. Çocuğuna bakkaldan aldığın bir çikolatadaki bilmem ne maddesi domuzdan mı yapılmıştır, başka bir şeyden mi yapılmıştır, bunu bilemediğin bir dünyadasın. Bula bula yani bu kadar senin çikolatandan, ekmeğinden, peynirinden, gıt gıt yapan tavuğuna kadar her şeyini kendine göre yönlendirmiş küfrün baskısı altında sen kendi ananı mı kâfir olarak buldun? Yani bir evlat annesinin karşısına geçip “anne seni imana davet ediyorum, iman et” diyebiliyor. Âmentü’yü sen bu kadından öğrenmiştin. Abdesti bu kadından öğrenmiştin. Ne müthiş bir imana nail oldun ki kendi anneni de sonunda gâvur olarak gördün!

Bu, büyük bir şeytan tuzağıdır. Bu kafa Allah rızası için, Allah’ın cennetine girmek için Allah’ın aslanı Ali’yi radiyallahu anh öldüren kafadır. Ali bin Ebi Talip radiyallahu anhin karşısına çıkanlar da Allah rızası için onu öldürdüler. Osman bin Affan radiyallahu anhi Kur’an okurken parça parça edenler de Allah rızası için yaptılar. Kafa o kafa! Bu ne biçim iman ki en büyük hedefi mü’min! Sende madem bu Cebrail aleyhisselam kadar büyük iman var. Sağın solun küfür diyarı dolu. Şöyle bir girsene küfrün içine bir görelim seni! Mü’minlere bir hayrın dokunsun.

Kesinlikle mü’mini suçundan dolayı dinden atma hakkı hiçbir mü’minde yoktur. Tarihimiz çok müthiş, kaliteli örneklerle doludur. İşte Ebubekir radiyallahu anh, kendisini ne kadar garip görüyor Allah’ın önünde, bu bizim için bir örnektir. Ashâbı kiramın bugüne kadar gelen uzantılarında yani onların peşinden giden Allah dostlarını görüyoruz, şöyle sabahlara kadar ibadet eden insanlar arasında, malını mülkünü Allah yolunda infak edenler arasında saçıp savurup kâfir orduları kuran yoktur hiç. Derdi Allah’ın rızası olan zaten onun bunun imanıyla uğraşmaya vakit bulamaz ki. Berduş işi bu iş! Evet, realitede yani işin aslına döndüğünde camilerde de kâfirler var.

“فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ” “Vay o namaz kılanların hâline!” Kur’an öyle diyor zaten. İnsan camiye geldiği hâlde, Kâbe’nin etrafında dönerken bile bir müşrik olarak dönebilir. Bu mümkündür. Ama muayyen bir şekilde “bunu görüyorum bu tamam üstüne bas damgayı, at” ona bas, buna bas kurbanlık koçlar gibi üstüne işaret koyup satılmış koç diye ayrılmış gibi Müslümanları belgelemek yanlış, bu hak kimsenin hakkı değildir. Bu sadece Allah’ın hakkıdır. Çünkü iman ile ilgili nihaî karar kalplerde verilir. Kalplere de hükmeden Allahu Teâlâ’dır.

Kulları kendi hâllerinde birilerinin kalbine nasıl muttali oluyorlar. Hangi röntgeni çektin sen? Eforuna mı baktın, nesine baktın da bunun kâfir olduğunu anladın? Bir insan kendisi beyan ediyorsa “ben Müslüman değilim” diyorsa, ona bir şey demeye gerek yok zaten, adı üstünde belli. Bir de alenî küfür olan şeyler vardır. Mesela; namazı inkâr etmek. Mesela; Kur’an’ı kabul etmemek, “Allah şu işe ne karışıyor” demek! Bunlar, adı üstünde kâfir zaten yapacak bir şey yok.

Ama özellikle kardeşler, müçtehitlerin yani Ümmeti Muhammed’in büyüklerinin bireysel içtihatları, şahıs olarak “ben şöyle uygun görüyorum” demesi o içtihadı kabul etmeyen kâfir olması demek değildir. Yani biz, İmam Azam Ebu Hanife rahmetullahi aleyhin izinden gitmek istiyoruz. Yani gittiğimizi iddia da edemeyiz. Böyle kaliteli bir Hanefî olmak da her baba yiğidin kârı değil. Ne Hanefisi kardeşim sen hele bir namazını kıl Allah kabul etsin! Diyelim hepimiz iyi Hanefîleriz. Yani ne demek bu? Ebu Hanife’nin içtihatları doğrultusunda Allah’ın rızasını kazanmaya çalışıyoruz. Hocamız odur. Dinimizi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize bıraktığı emaneti bize o öğretti. Biz onun kulları değiliz, Allah’ın kullarıyız. Şimdi buna rağmen biz Ebu Hanife’nin içtihatları dışında kalan Ümmet’in geri kalan kısmını zındık, kâfir, münafık, fasık mı göreceğiz? Hayır! Peki, şimdi döndük bu tarafa. Ebu Hanife’nin imam olduğuna bütün ümmet bin iki yüz senedir şahittir. İmam bu adam! Bu imam! Diğer imamlar bile onun ilmi karşısında “çoluk çocuğuyuz bunun” diyorlar.

Sen imam mısın, müezzin misin, cemaat misin o bile belli değil. Sen bir ilmihalden bir şeyler okumuşsun veyahut da mesela filanca zalim, kâfir grubun filan yerde yaptığı bir zulüm manzaraları, orada çocukları doğramaları vesaire seni etkilemiş, duygusallaşmışsın, bir de mesela filan ayeti Kur’an’dan okumuşsun Allah işte “zalimler şöyledir” diyor, tamam doğru. Sen şimdi bundan bir üretim yapıyorsun. Şimdi bu adam zalim, zalim! Allah zalimlere lanet ediyor mu? Ediyor. Zalimlerle olmayın, sadıklarla olun diyor mu? Diyor. Tamam. Sen bu adamların ürettiği telefonu kullandın. “Vay kâfir.” Nereden anladın bunun kâfir olduğunu? Görmedin mi bu adam zulmetti Müslüman çocuklarını doğradı, öldürdü. Güzel! Zalim mi? Zalim. Allah zalimlere lanet ediyor mu? Ediyor. Peki, “zalimlerle beraber olmayın, sadıklarla beraber olun” diyor mu? Diyor. Bu adam bu cep telefonunu niye bu firmadan aldı?

Sen niye aynı telefonda kullanıyorsun? “Ben zaruretten kullanıyorum.” Mübarek dünyada zaruret sadece senin için mi geçerli? Evet, ben senin bu duygunu bireysel anlamda hürmetle karşılarım. Keşke her Müslüman, zalime karşı böyle dirençli olsa! Ama bu seni bağlar. Gördüğün rüyalar senin moralini kırar, benim moralimi kırmaz. Sen rüya gördün gece dağdan düştün, uçaktan düştün rüya gördün diye bende mi moralimi kıracağım şimdi? Sen sabahleyin kalk, Ayetelkürsi’yi oku, yoluna devam et. Bana ne senin rüyandan!

Biz Allah’ın katî emirleri yorumlanamaz, sağa sola çekilemez emirlerinde kesin ölçü kabul ederiz. Allah “meleklerle iman edin” diyor, biri çıkar derse ki “yok melek” o zaman ona kâfir gözüyle bakarız. Ama bunun dışında binlerce içtihat var. Yani yüzlerce âlimin, müçtehidin binlerce, on binlerce

düşüncesi, fikri, öne sürdükleri belgeleri var. Bunlar bir içtihattır. Şurada Müslümanlar oturmuşlar filan diyardaki işkenceyi nasıl kaldıralım? Oraya nasıl gidelim? Biri diyor ki: “otomobille gidelim”. Öbürü diyor: “uçakla gidelim”. Öbürü: “yüzerek gidelim” diyor. Bunların hiçbiri ayet değil, hadis değil, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem sözü değil. Bunlar bireysel kanaatler. “Şuraya nasıl gidilir, buraya nasıl gidilir” sözünde nasıl “kimisi otomobille, kimisi yüzerek nasıl gideceksen git kardeşim, oraya git demek zorundayız biz” diyorsa birbirimizin kanaatlerini, dinden çıkarma gerekçesi hâline getiremeyiz. Hiç kimsenin kanaati -Ebu Hanife de başta olmak üzere, Ebubekir radiyallahu anh da dâhil olmak üzere- Allah’ın hükmü değildir, Peygamber aleyhisselamin hükmü değildir.

Ebubekir radiyallahu anhi ve onun yüz yirmi bin arkadaşını “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem böyle dedi” diyen sağlam kaynaklar olarak görüyoruz. “Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemden sonra mini peygamberler olarak görmüyoruz onları biz.” Göremeyiz, böyle bir imanımız yok bizim. Cebrail aleyhisselam, Muhammed aleyhisselamdan başka kimsenin kapısına gelmedi. Ne Ebubekir radiyallahu anha geldi, ne Ali radiyallahu anha geldi, ne Ebu Hanife’ye geldi, ne de İmam Şafiî’ye geldi. O’nun yani Cebrail aleyhisselamin yön verdiği Peygamber aleyhisselamin dışındaki insanlar kanaat kullanırlar. Bu kullandıkları kanaatleri saygındır, muhteremdir. Hepimizi bağlayabilir. Ama bu nerede bağlar? Yapılacak iş, yol, yordam konusunda bağlar. Ebu Hanife’nin dediğiyle amel edersin. Allah’ın rızasını umarsın ama kafa doğrayamazsın. Bu tıpkı tıptaki gibi yani bir doktorun kanaati A ilacını kullanmaktır, öbür doktorun kanaati B ilacı yararlıdır, biri çıkıp da “kes kurtul bundan” derse onun ki çılgınlıktır. “Kes kurtul” yok. Alternatif ilacın varsa onu söyle deriz.

Kardeşler,

Biz, bir Müslüman’ın küfür kokan, dinden çıkmayı sinyalleleyen hatalarını önce “bilmiyor mu acaba” diye değerlendiririz. “Acaba bilmiyor mu” deriz. Vazifemiz o zaman “kardeşim sen Allah’ın bu husustaki hükmünü bilmiyor musun” demektir. “Bilmiyorum” derse elimize düştü o zaman mesul biziz. Hemen “gel kardeşim bunu acil öğrenelim, ehline gidelim” deriz. Hemen sen adama kalp ameliyatı yapma. Cerrah değilsin, bir şey değilsin. Götür, doktora götür hemen.

Bir; cahillik riski taşıyor olabilir. Bu din dışına kaydığını gördüğün, Allah’ın cehenneminde ebedi kalacağını zannettiğin adam cahillikten mi bunu yapıyor? İki; bir zorlama altında mı bu? Bir incele bakalım. Biri bunu ciddi bir şekilde ölümle tehdit ettiği için mi böyle düşünüyor? Bunu gider. Eğer zorlama altındaysa Ammar radiyallahu anh koca sahabe, şehit sahabe Ebu Cehil’in kırbaçları altında “tamam, tamam dediğiniz doğru Lat, Uzza ilahtır” dedi, oradan canını kurtardı geldi. “Ben ne ettim ya Resûlullah, ben battım, helak oldum” dedi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem cevap vermeden Allah ayet indirdi: “Yüreği iman doluyken ağzından öyle sözler söyleyenler endişe etmesinler” dedi. Demek ki tehdit altında olabilir, bir abluka altında olabilir. Sen buradan bedava konuşuyorsun ama Yahudi, adamın hanımını, kızını kaçırmış ölümle tehdit ediyor olabilir. O da böyle demeçler verip namusunu kurtarmaya çalışıyordur. Yani ortada bir ihtimal var, bu ihtimali öğren.

Üç; tevil mi yapıyor? Tevil yapmak ne demek; yani Allahu Teâlâ’nın böyle buyurduğunu ama anlamının şöyle olduğunu mu zannediyor acaba? Olabilir. Senin vazifen ne o zaman? Bu tevili düzgün hâle getirmek. Yani bu eğri yorumu, bu kafasına göre yorum yapan anlayışı düzeltmek. Nasıl düzeltmek? “Kardeşim biz mü’miniz, Allah’ın kitabına iman ettik, gel bu Allah’ın kitabı ne diyor, bir öğrenelim bunu. Sen doğruysan sen, ben doğruysam ben” demek. Mü’minlik budur. Şimdi bütün bunları bir kenara bırakıp eğri söz söyleyeni cehenneme yuvarlarsan sen bile dünyada kalmazsın. Senin de bir eğrilik vardır.

Nitekim Haricî denen fırka yani bu Ali bin Ebi Talib radiyallahu anı öldüren guruh, namazlı niyazlı adamlar. Şimdi bir örnek verelim. Mesela; bunlar “hata işleyen kâfirdir” diye düşünüyorlar. Ve kâfiri öldürüyorlar. Ali radiyallahu anı da zaten onun için şehit ettiler. “Günahkâr, bu fasık dünyaya çok” dediler, Ali radiyallahu anı öldürdüler. Böylece dünya tertemiz oldu. Ali radiyallahu anı öldürülünce katili de hangi cennet umuduyla yaşadı bu dünyada merak ediyorum? Hangi cennet umuduyla?

Bunların liderleri bunlara demiş ki: “Sabahleyin namazı filan yerde kılalım.” “Tamam” demişler. İşte diyelim ki filan mahalledeki mescitte kılacağız. O adam da yani liderleri oraya gideceğini unutmuş. Gitmiş öbür namaz kıldıkları yere. Oraya gidince aklına gelmiş. Ya biz yeni yerde randevu vermiştik. Koşa koşa gitmiş ama yetişememiş verdikleri saatte. Gelmiş, karşısına dikilmişler: “sen nerdeydin” demişler. “Namaza geldim” demiş. “Biz burada buluşacağız sabah namazında demedik mi?” “Dedik.” “Niye sen gelmedin?” “Ben işte şu mescitte buluşacağız zannettim.” “Kardeşim sen verdiğin sözde durmadın. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne buyuruyor: “Sözünden cayan münafıktır.” Münafık, kâfir demektir.” Liderlerini öldürmüşler. Kural! Kural! Koyduğu kanuna kurban gitmiş. Bu sapıklık olunca sapıklığın varacağı yer burasıdır.

Mü’min, merhametli insandır. Yani sen kardeşim iki tane komünist, dinsiz, Allah yoktur diyen iman etsin diye senelerdir adama yalvarıyorsun. Onun dükkânına gidiyorsun, “Ağabey etme, eyleme, görmüyor musun arıları, nasıl bal yapıyorlar? Görmüyor musun çiçekler baharda nasıl açtı? Gel işte şöyle et. Bir gün oruç tut vs.” diyorsun. Bir de sana “siz de doğru söylüyor olabilirsiniz ihtimal var” dese adam, uçacaksın o gün. Baklava ısmarlayacaksın dostlarına, adamın kalbi ısınmaya başladı diye. Doğru, mü’min böyledir. Kardeşim, seninle beraber yirmi senedir namaz kılıyor bu adam biraz da buna merhamet göster Allah için yahu! Yok, tarikatında şu var. Yok, o filanca fırkaya şöyle girdi. Bunları, yani kâfirden bir kırpıntı umuyorsun, bir dese ki: “Ramazan’da oruç fena değil ha var ya, çok sağlıklı sizin Peygamber’iniz iyi demiş bunu. Sağlıklı, çok perhiz de yapıyorsunuz.” “Ah bu iman edecek bak bu büyük alamet!” Bu on milyonda bir iman etme işareti. Nasreddin Hoca’nın kazanın dibine mum koyup onunla gece yarısı hem ısınıp hem de çorba ısıtması gibi bir şey! Onu umut sayıyorsun. “İman edecek bu” diyorsun, seviniyorsun. Öbür tarafta üç defa beş defa belki hac etmiş bir insanın o mum kadar eksikliğini bulunca “kâfir” diye koca bir soğuk damga basıyorsun üstüne, bir daha cennete girmesi mümkün değil! Bu çelişkidir. Müslüman’a da kâfir kadar muamele yap bari! Böyle, kâfire gösterdiğin merhameti biraz da Müslüman’a göster. Ama bunun aslı bozuk. Sen bu hastanede hastasın kardeşim! Sana ne, hastalara reçete niye dağıtıyorsun sen? Sana kim Müslüman olduğuna dair karar verdi?

Üsame radiyallahu anı bilmiyor muyuz? Adam korkusundan “iman ettim” dedi savaş esnasında. O da: “biraz önce nerdeydin sen kılıcı görünce iman ettin” deyip ikiye bölmüş onu. Normal mi? Normal! Zaten o, onu öldürecekti. Baktı ki kılıç ters döndü “eyvah” dedi “ben ‘lailaheillallah’ diyorum” dedi. O da: “Benimle oynuyor musun?” dedi kesti onu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme de geldi bunu müjde etti. “Yutmadım numarasını” demeye getirdi. Efendimiz aleyhisselamin yüzü kıpkırmızı oldu: “Kalbini mi yardım onun, kalbini mi yardım, kalbini mi yardım, nerden bildin onu?” dedi. Sanane. Yüzeysel olarak diliyle “iman ettim” dedi bitti, kurtuldu adam. Kurtuldu adam. Sonra dönmüş: “Sen kıyamet günü o ‘lailaheillallah’ı nereye koyacaksın?” demiş. “Ne edeceksin adam onu sana getirdiği zaman kıyamet günü?”

Allah kabul ediyor. Son anda da kabul ediyor. Sen ne karışıyorsun? Allah yüz kişiyi öldürmüş adamın cinayetlerini affediyor. Sen sigara içti diye adamı affetmiyorsun. Yok, tarikatında şu var. Yok, onlar filanca yerde şunu yaptılar. Biz birbirimizin cellâtları değiliz. Birbirimizin duacılarıyız. İslahı için dua ederiz. Madem onun yaptığı işleri kabul etmiyorsun daha güzellerini yap. Adam gece teheccüde kalkıyor. Teheccüdden sonra şöyle bir iş yapıyor. O yaptığı iş çok fena İslam'da yok, şirk o. Sen horul horul uyuyorsun o arada. Senin uykun mübarek, adamın teheccüdünden daha değerli! Özel yetkili savcı ya o koruma altında. Kendi kendimize çukur kazmaktır bu. Bile bile kendimizi Allah'ın azabına hazırlıyoruz.

Kardeşler,

Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh Ümmet'in büyük adamlarından. Bildiğimiz gibi Müslüman idarede çok büyük işkenceler gördü. Kur'an üzerinde felsefi bir kavram kullanıyorlar. Kur'an şöyle midir –mahlûk- böyle midir diye. "Allah'ın kitabına karıştırmayın böyle şeyler sokmayın" dediği için yıllarca süren ve sonunda o gördüğü işkencelerden öldüğü hastalıklara yakalandığı işkenceler gördü. Sonra yönetim değişti, siyasi yönetim değişti normal bir İslami sistem kurulunca Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh rahat etti ama zindanlarda yediği kırbaçlardan dolayı da sakatlandı. Hastalandı bir defa. Sonra talebeleri, - Bugün burada ya da herhangi bir yerde dinlediğiniz on hadisten yedi tanesi ondan rahmetullahi aleyh geliyor. Böyle birisi. Dinimizin onda yedisi Ahmed bin Hanbel'e bağlıdır. Böyle büyük bir Allah dostu birisi- seni bu şekilde kırbaçlatanlar, zindanlarda çürütenler, Allah'ın belasını buldular değil mi? Yani öldü gittiler. Yönetimi kaybettiler manasında bir ikaz götürünce ona ayağa kalkmış: "Sakin öyle yapmayın" demiş. "Nihayetinde onlar da bizimle beraber lailaheillallah diyorlardı, Allah onlara da rahmet etsin" demiş.

Hâlbuki bu, Allah onlara da rahmet etsin deyip rahmet dilediği insanlar en az Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyh gibi yüz tane âlimin kellesini kopardılar. Kur'an'a felsefe sokmak istiyorlardı. Kur'an'la oynayacaklardı işte şu ayet uygun, bu ayet uygun değil diyeceklerdi, aslı oydu felsefenin onu Ahmed bin Hanbel tek başına göğüsledi Allah ondan razı olsun ve Ümmeti Muhammed'e berrak bir Kur'an bırakılmasına vesile oldu. Biz Ümmeti Muhammed olarak Ahmed bin Hanbel rahmetullahi aleyhi kırbaçlayanlara bırak kâfir demeyi Ahmed bin Hanbel'in ağzından rahmet okumuşuz. "Allah onlara da merhamet etsin" demişiz.

Kardeşler,

İnsanların kendi annelerine, kendi babalarına, kendi hocalarına gâvur gözüyle baktığı bir İslam diyarında Kâbe'nin ne kıymeti var ki? Yani hacca gidiyor. Kâbe'de izdiham var, tavaf edilemiyor. "Bunların çoğu müşrik, kâfir buraya gelmeseler de rahat biz burada tavaf etseydik" diyor. Beyefendiye özel korumalı tavaf meydanı açılacak.

Bu, bir tuzaktır. Şeytan kimini şarapla aldatıyor kimini kumarla aldatıyor. Kimini faizle aldatıyor kimi âlimi de tembel tembel, hantal hantal oturtuyor. Kırk kitap yazmış ama kırk kişinin gönlüne girememiş. Âlim güya! O da öyle batmış. Kimimizi de başkalarının cennetten çıkarılması için çalıştırıyor.

Bir mü'min, kırk kere ölür, kırk kere dirilir de cennete giremeyecek bir insan bulduğu için sevinmez hiçbir zaman. Bu Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem öyle bir Peygamber değildi. Bizim hedefimiz "aman bir kişi daha cennette olsun" hedefidir. Aman bir kişi daha cehennemlik olsun denir

mi hiç? Bu nübüvvet davası değil ki. Yani nübüvvet, Peygamberlik yolu böyle bir yol değil ki. Biz Allah'ın cennetine doğru koşturmak zorundayız. Ama hesapsız, kitapsız değil tabi. Karakaşını beğendiğine cennete girsin demek de yanlış.

Bizim, "filanca mü'mindir" demeye de hakkımız yok, filanca kâfirdir demeye de hakkımız yok. Tıpkı helali haram yapma, haramı da helal yapma hakkımız olmadığı gibi. Ne dediyse Allah, odur. Allah'ın ne dediğini de Peygamber'i sallallahu aleyhi ve sellem bize zaten öğretti. Kendilerinden din öğrendiğimiz, müçtehitlerimiz, imamlarımız onlar da bize bu yolu açtılar Allah onlardan razı olsun. Herkes sırasını beklesin hastanede, doktoru beklesin. Sen zaten ayakta zor duruyorsun, ilaçla ayakta duruyorsun. Bir de çıkmışın başka hastalara reçete yazıyorsun. Başını belaya sokma, adam ölür elinde. Sonra seni ölümüne sebep oldun diye mahkeme ederler. Doktor değilsin bir şey değilsin. Ne karışyorsun insanların hastalığına? Sen kendi canına bak. Allah kimseyi kimsenin bekçisi tayin etmedi. Herkes kendi hesabını verecek. Ama hepimiz cennete doğru koşturmak için görevliyiz. Allah kimseye "Hadi bu koyunları da cehenneme sür" demedi ki. Herkes haddini bilsin.

Velhamdülillahi Rabb'il âlemin.